

Rigsdagstidende.

1852. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 90.

Fjerde Session.

30te Møde.

Onsdagen d. 1. Decemher.

(Forts.)

Monrad: Jeg vil blot tillade mig at henlede den ærede Forslagsstillers Opmærksomhed paa, om det ikke vil være nødvendigt at udtrykke det, der dog vistnok er hans Tanke, noget skarper. Jeg antager nemlig, efter den ærede Forslagsstillers Uttringer, at det er hans Mening, at disse Begunstigelser kun skulle komme tilgode ved Afhændelse til Selv eiendom af Huse, som staae i Godsforbindelse, men at de ikke skulle udstrække sig til Huse, som allerede ere Selveierhuse. For at udtrykke denne Tanke, vil en noget omændret Affattelse maaskee være nødvendig.

Finantsministeren: Jeg maa ogsaa være af den Anskuelse, som blev udtalt af den ærede Taler, som sidst havde Ordet (Monrad), at, naar man vil naae det, som jeg ligeledes antager er Forslagsstillers Hensigt, men ikke naae mere, saa maa Loven formuleres anderledes. Hertil maa jeg endnu sige, at det meget gjerne kan være, at den hele Lov, naar den saaledes indskrænkes til det, som den i mine Tanker ikke letteligen bør overskride, er overflødig. Jeg maa nemlig bemærke, at, skøndt jeg naturligviis har vedkjendt mig en bestemt Anskuelse i denne Sag, som jeg altsaa maa følge, saa erkender jeg dog meget vel, at det er yderst tvivlsomt, om den Fortolkning, som jeg har anseet det for min Pligt at holde fast ved, indtil der foreligger en endelig Dom for det Modsatte, er den rigtige. Det kan meget gjerne være, at det virkelig vil findes, at saadanne Fæstehuse, som høre til et Godscomplex, ere i Loven af 4de Juli 1850 indbefattede under Benævnelser Bøndergods. Antages denne Fortolkning ved endelig Dom at

være den rigtige, saa er det en Selvsølge, at Finantsministeren maa rette sig derefter; men jeg kunde endog være tilbøielig til at gaae ind paa denne Anskuelse i Tilfælde af, at der, som jeg haaber, bliver nedsat et Udvalg i denne Sag, og det da maatte vise sig, at Meningen var aldeles bestemt for, at Huse, forsaavidt der kun er Spørgsmaal om deres første Afhændelse fra et Gods, ere indbefattede under Benævnelser „Bøndergods“. Jeg skal derfor, uden for Diebliffet videre at indlade mig paa Sagen, anbefale, at den maa blive henviist til et Udvalg.

Meier: Med Hensyn til den Bemærkning, som blev gjort af den meget ærede Rigsdagsmand for Maribo Amts 4de Valgkreds (Monrad), da takker jeg ham, fordi han har henledet min Opmærksomhed paa dette Punkt. Jeg har imidlertid antaget, at der i Loven af 1850 under Ordet „Bøndergods“, hvilket Ord ogsaa er optaget i mit Lovforslag, idet der nemlig staaer: „naar Bøndergods afhændes til Brugerne osv.“, ikke var indbefattet saadanne Huse, som allerede ere Selveierhuse. Dersom den høitagtede Finantsminister eller den høie Regjering kunde tiltræde den Fortolkning af Loven af 1850, at den omfatter, hvad her er tilfjet, saa skulde jeg naturligviis gjerne tage mit Forslag tilbage; men, saalænge derimod Regjeringen holder fast ved denne Fortolkning, kan jeg heller ikke ansee Lovforslaget for at være overflødig.

J. A. Hansen: Ja, jeg vil kun tillade mig at erklære mig ganske enig med den ærede Forslagsstiller i den Fortolkning af Loven af 4de Juli 1850, at, naar man nævner „Bøndergods“ i Almindelighed, det da ogsaa der som alle andre Steder maa forstaaes baade om Gaarde og Huse; man kan ikke let komme til nogen anden Fortolkning. Bøndergodset er